

είπεν ότι απέκτησε άδελφή δύο αδελφάκια μαζί, μαζί... Νά μου τα φιλήσῃ, καθώς και την Καλλιρρόην και την Πηνελόπην.

Δεν είμπορα να παντρώ δια κάθε Πνευματικήν Ασχολίαν που μου στέλλουν, Παραδείσιον Πηνυόν. Αύται πηγαίνουν διαί μαζί και κατόπι γίνεται ή εξέλεξις και ή έκλογή.

Μά δι' αυτό κ' ἐγώ εβράθευσα τό διήγημα του Τίχ-Τάκ, Μυροδόλοσ Ροδίη, διότι είνε φησικόν και ώραίότατον. Αί αδελφαί του Άνανία σ' ευχαριστούν δια τας εύχάς επί τῆ εορτή των και παρακαλούν νά γίνης έντελώς καλά και νά μή λάθης ποτέ πλέον ανάγκην κινήσης. Είδε!

Πτερωτέ Πήγασο, πρό πολλού ή Άττικῆ Νύξ ήλαζε ψευδώνυμον. Κάθε φύλλον, τό όποϊον θά περιέχη «Κυριακήν» θά είνε διπλουν. Είσαι ευχαριστήμένος;

Μάχη του Μαραθῶνος λοιπόν θς είνε τό ψευδώνυμόν σου, καλή μου φίλή, άφ' ου τόσον τό επίθυμάς: Άλλά θά μου γράφης τώρα συχνά; Δια τήν άλλαγήν τῆς διευθύνσεως σου όφείλεις 50 λεπτά.

Τι άστεία πράγματα πού μου γράφει ό μικρός φίλις μου Θεόδωσ Θ. Π.! Άκούσατε: «Όταν είπα εις τήν μικράν 'Ηθην ότι ή Κύπρος είνε νῆσος, μου είπε: 'Όχι, δεν είνε νῆσος: διότι άν ήτο πώς από τήν Λεμησιόν θά ἐπηγαίνα με άμαζαν; Και όταν πάλιν τῆς είπα ότι κανέν τετραπόδον έκτός τῆς χελώνης, δεν γεννά αυγά, ή μικρά 'Ηθῆ με ήρώτησε: — Καλῆ οὔτε τό βωδι;»

Είς τόν φίλον σου Δ. Α. Φ., Τριανυφόδῃ Μαλέα, έστειλα τούς παραγγεθέντας τόμους, είπέ τω δὲ ότι άνωπομωώ να τον ζω εις τας τάξεις τῶν φίλων μου, διότι φαίνεται πολυ καλά παιδί.

Άπό τά ψευδώνυμά πού μου έστειλες, Ναυτοποδία, προτιμῶ αὐτό και όχι τό πρώτον, διότι συμπίπτει με τό ψευδώνυμον μίας άλλης φίλης μου. Τώρα λοιπόν νά μου γράφης συχνά. Είνε ή μεγαλύτερα μου ευχαριστήσις και διόλου, μά διόλου—ένόχλησις!

Όλαι αι λύσεις του αὐτου φυλλαδίου, Δόν Κιχώτη, πρέπει να στελλῶνται εις τό αὐτό ταμάχιον χάρτου. Δεν έπρεπε να πογογευθῆς τόσον γρηγορά όμως! Και δια τό παραμικρότερον, βλέπες, χροιάζεται επιμονή.

Ό αδελφός σου, Παγωμέτεs Ωκεανέ, δύναιται να έχη ψευδώνυμον και να λαμβίνη μέρος και αὐτός εις όλους μου τούς Διαγωνισμούς. Μόνον εις τούς Διαγωνισμούς των λύσεων δεν επιτρέπεται να λαμβάνωσι μέρος δύο αδελφοί συγχρόνως.

Άπό καμιά εικοσαρία Παιδικά Πνεύματα πού λαμβάνω κάθε εβδομάδα, 'Ελληνική Σημαία, δημοσιεύω δύο και έκτάκτως τρία. Ένω εις λοιπόν πόσον είνε αὐστηρά ή έκλογή και πόσον δύσκολον μου είνε να ευχαριστήσω όλους δια μιά! Στέλλε μου και μὴν έρωτάς. Είς τόν κατάλογόν μου μόνον συ είσαι γραμμένη υπό τό ψευδώνυμον αὐτό, ὡστε άν τώ ειχε πρωτήτερα καμιά άλλη—ή υπ' αὐτό άπαντήσασα εις τήν Δ' Κυριακήν—ās τό άλλῆ.

Σου έστειλα τα φυλλάδια, άγαπητέ Χρυσάεε. Περιέργω μου φαίνεται να παραπονήσῃς ότι δεν άπαντώ εις τας επιστολάς σου, ένῶ ἐγώ σου άπαντώ τακτικώτατα. Μήπως δεν αναγινώσκεις με προσοχήν τήν άλληλογραφίαν μου; Τι να υποθέσω;

Καλά σου είπεν ό πατέρας σου, Κοραλλιγενῆς Νῆσος, τά παιδικά πνεύματα πρέπει να είνε πρωτότυπα και άδημοσιεύτα. Δυστυχώς όμως και από τά τέσσαρα πού μου έστειλες, τά δύο ένθυμομαί ότι τα έχω δημοσιεύσῃ άλλοτε.

Είδεις λοιπόν, τι ευχαριστήσις είνε, Μαθηματικῆ, όταν ξαναρχίζουν τα μαθήματα, και επαναθλήτη κανείς τούς συμβαθῆτάς του;

Και ή Μαγευμένη Άσπίς, ή ένθουσιώδης φίλη μου, άνάνευσεν από τώρα τήν συνδρομήν της δια τό 1897. Νά άγάπη μιά φορά! Άλλά

τό τέλος του 'Ορρανοῦ πώς είμπορώ να τῆς τό είπω από τώρα.

Όχι, Ναοτραδδίλ Λόντζα, δεν γίνεται: έφέτος Διαγωνισμός Παιδικῶν Πνευμάτων. Είπέ εις τήν Δούκαρτεϊραν Εύδοκίαν ότι τό ψευδώνυμόν τῆς είνε Δεκτόν και ότι τῆν ασπάζομαι.

Έλαβα τήν φωτογραφίαν σου, Δάφνη, τήν όποιαν θά δημοσιεύω προσεγώς. Χαίρω πολυ που με δια τά μαθήματα, θά εύρίσκης πάντοτε καιρόν δια να μου γράφης. Αὐτό τῶ όντι άποδεικνύει ότι μ' αγαπᾷς πολυ.

Άσπασμοί, πληροφορία. — Η Ποιητική Φλογέρα ασπάζεται τήν πρώην Μοσαν Πολύμνιαν και τήν Μυροδόλοσ Ροδίην, τῆς όποιας ζητεῖ τουλάχιστον τάχιμα ή Λισιομένη Όδοσσοε τήν Άθηναίδα και τόν αδελφόν τῆς ή Άθηναίς τῶν Φυθῶν Άπόλλωνα και τήν Νηρηίδα τῶν Εύρώτα.

Η βασίλισσα των Μελισσοῶν εύχεται εις τήν Κοραλλιγενῆ Νῆσον τό Α' Βραβείον εις τήν Γ' Κυριακήν, ζητεῖ δὲ τό όνομα τῆς Χρυσῆς Βροχής. — Ο Τί(ι)-Τί(ι)-Μπομ-Μπομ είνε άδύνατον να ειπή τόνομά του εις τήν Άθιγγανίδα ασπάζεται δὲ τόν 'Ορφέα, τήν Φλογερᾶν Άκτίνα τῶν Σουλιου, τό Μαγείον τῆς Δωδώνης και τόν Ανκοδρῶν. — Η Άνδρείος Ήπειρωτης εύχαριστεί τόν Άνδρείου Σουλιάτην δια τας συζητήσεις, αλλά περισσότερον δια τὰ επί ταῖς μουσικαῖς παραδί τά επί ταῖς Ιατρικαῖς γνώσεσι. — Η Νεράϊδα τῆς Σκύρου ασπάζεται τόν Χιτασοῶν Κόσμον και τήν Μαρίδαν τῶν Φαλιρου.

Τὸ Παραδεισιον Πηνυόν συνιστᾷ εις τό Ρόδον τῆς Άνδρου, τό όποϊον ασπάζεται, να μὴ λησομῆν να γράφῃ εις τήν μητέρα του, διότι ύποφέρει. — Η Χρυσῆ Άμουσινά ασπάζεται τήν Πετρωδῆ Παρალიαν, έρωτᾷ δὲ δια τί είνε ένθουσιάζομένη μαζί τῆς, ένῶ αὐτῆ δεν έκαμε τίποτέ που να ένθουσιάζῃ ή δὲ 'Ιωνίς πότε θά τῆς εἶπῃ τόνομά τῆς; — Η Μυροδόλοσ Ροδίη έρωτᾷ τήν Μαρουσιώτισσαν πώς τῆς εφανῆ ή Κεφαλληνία, λυπεῖται δὲ διότι δεν δύναται να ειπή τόνομά τῆς εις τήν Άργείαν Τελοσουλαν, παρα μόνον άν αὐτῆ τῆς τό ειπή πρώτη. — Ο Πτερωτέ Πήγασος ασπάζεται θερμῶς τόν Δόν Κιχώτην, με τόν όποϊον γωρρίζονται πολυ συχαίρει δὲ τόν Τίχ-Τάκ δια τό βραβείόν του. — Ο Παγωμέτεσ Ωκεανός ασπάζεται τόν Ν. Κεϊσίκην, τήν Μαργαρίταν (ή όποία τώρα είνε γεϊτόνισσά σου), και τόν Γέροττα τῶν 'Υμηττῶν ή Καλόσ Άνθρωπος τήν Άκαρθυλλίδα, τόν Κωανόλεον Κρίνον και τόν Καλόν Γείτονα. — Η 'Ελληνική Σημαία ζητεῖ τό όνομα τῶ Λεοντοκάρδου Λεωρίδα ή Κοραλλιγενῆς Νῆσος ασπάζεται τήν Άνδρά τῆς 'Ερήμου, τήν Λευκήν Περιστερᾶν και τήν Βασίλισσαν των Μελισσοῶν ή Μαθηματικῆ τήν Χρυσῆν Βροχήν, τήν 'Ερμίνην και τήν Έδουχῆ Οθητήν, ής ζητεῖ τό όνομα: ή Μαγευμένη Άσπίς τήν Κοραλλιγενῆ Νῆσον, ής ζητεῖ τάχιμα και τήν Βασίλισσαν των Μελισσοῶν, τήν όποιαν προσκυνεῖ εὐσεβάστως και ή ύπτικος Άττικῆ Μέλισσα ή Ναοτραδδίλ Λόντζας τήν Κοραλλιγενῆ Νῆσον και τήν Χρυσῆν Βροχήν, τῆς όποιας ζητεῖ τό όνομα ή Δάφνη τήν πρώην Άττικῆν Νύκτα και τήν Μυροίτην, τήν όποιαν γινώριζε.

Άπο ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή Διαπλάσις εις τούς φίλους τῆς: Καλόν Άνθρωπον (και να γράφῃ συχνά) Άττικῆ Μέλισσα (δεκτόν τό ψευδώνυμον) Χρυσῆν Άμουσιναν (ή άλλῃ τῶν διευθύνσεων, είνε), Σταδιον τῆς Νικοπόλεως, Άρην (άλλα διατί τά γράφει δια εις τό ίδιον χαρτί;) Έλλῆγα τῶν Κακῶσεων (εις τόν όποϊον έστειλα τό φυλλάδιον). Μενδελωδία Μουριζοφυλον, Διογενῆν Λαέρτιον, Παρόχθιον Πελαργόν. κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετὰ τήν 29 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εις τό προσεγές.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετὰ τήν 29 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εις τό προσεγές.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετὰ τήν 29 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εις τό προσεγές.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετὰ τήν 29 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εις τό προσεγές.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετὰ τήν 29 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εις τό προσεγές.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετὰ τήν 29 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εις τό προσεγές.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετὰ τήν 29 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εις τό προσεγές.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετὰ τήν 29 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εις τό προσεγές.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετὰ τήν 29 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εις τό προσεγές.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετὰ τήν 29 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εις τό προσεγές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 5 Νοεμβρίου.

532. Συλλαβόγρυφος.

Τὸ ένα χρήσιμον πολυ, τὸ άλλο άντωνυμία, τὸ σύνολον μου βασιλευς τὸν έχει ή ιστορία. Εστάλη υπό τῆς Άρχινοάρχου Θεμιστοκλέους.

533. Αεξίγρυφος.

Έάν εις μίαν πρόθεσιν κολλήσῃς ένα γράμμα "Ένα νησί έλληνικό θά ίδῃς έν τῷ άμα. Εστάλη υπό τῆς Άδρας τῶν Φαλίρου.

534. Στοιχειόγρυφος.

Σοφός είναι τῶν άρχαίων άν μ' άλλᾶξῃς τό κεφάλι, σοφός άλλος ζῆτῃν ίδιον θέσιν πάλιν θά προβάλλῃ. Εστάλη υπό τῆς 'Εσπερίου.

535. Δύνημα Δημῶδες.

Σ τούς λόγγους εγεννήθηκα, ζ τούς λόγγους εμεγάλωσα και τώρα εκάτάντησα να με κατάῳ ή κόσμος. Εστάλη υπό τῆς Ανδρείου Σουλιάτου.

536. Πυραμίς.

Νάντικαταστα - θῶσιν οι σταυροί δια γραμμάτων, ὡστε να καίνωσκεται τό όνομα άρχαιοურήτορος, αἱ δὲ 10 στήμαί τῆς βάσεως μετὰ τῶν εν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ να αποτελῶσι τόνομα ένός τῶν -30 τυράννων, αἱ άνωτέρω 8 πόλεως τῆς Άσίας, αἱ άνωτέρω 6 πτηνού, αἱ άνωτέρω 4 νῆσου, και αἱ άνωταται 2 ζῴου.

537-538. Μεταμορφώσις.

1. Τὸ Τῶρον δια 8 μεταμορφ. να γίνῃ κήλοσ. 2. Τὸ Θέρος δι' 11 μεταμορφ. να γίνῃ Χειμῶν.

539-542. Επανωρόσις λέξεων.

Δια καταλληλον μεταθέσεως τῶν γραμμάτων, τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσονται όνόματα πέντε στρατηγῶν.

- 1, Νασβιαν. 2, Πίκωσιν. 3, Κελπηρῆς. 4, Τατισδάμη. 5, Μωρνεβίνα.

544. Αιπαλή ακροστιχίς.

Τάχιμα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων αποτελῶσι τόνομα ποταμοῦ, τά δὲ δεύτερα, άντιστρόφως αναγινώσκόμενα, τόνομα τετραπόδου.

- 1, Χώρα τῆς Άσίας. 2, Φυτῶν. 3, Θεά. 4, Βασιλευς άρχαίος. 5, Άρχαίον δικαστήριον. 6, Άρχαία βασίλισσα.

545. Έλληνοσύμφωνον.

546. Φωνηεντόλιπον.

ΑΥΣΕΙΣ

442. 'Ισάσις, (υς, σός). — 443. Έρρησ, μύς. — 444. 'Η δόξα. — 445. Ρόδον.

Table with 2 columns of Greek letters and numbers 446 and 447.

448-452 Γνωμένης τῆς ανταλλαγῆς δια τῆς πρόθεσεως EN, σχηματίζονται οι λέξεις: Ένετία, ένεκα, έντός, ένθους, έντολή. — 453. Όταν είνε καρφίτα παραμάνα. — 454. ΠΑΡΘΕ-ΝΟΠΗ (1, ΠΑΡθενών. 2, ΘΕμιστοκλῆς. 3, ΝΟτος. 4, ΠΗλιον). — 455. Ο καρπός τῆς εργασίας είνε ή γλυκύτερος πάντων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Εισεστησέντον υπό τῆς Ύπευχθείσης τῆς Παιδείας, ὡς τό κατ' εἶδησιν παιδικῶν κερδοτικῶν σύγγραμμα, αὐθιχῶς παραχρῆν εις τὴν χάραν ἡμῶν υπηρεσίης, και υπό τῆς Οἰκουμενικῆς Πατριαρχικῆς Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικῶν δραχ. 7.— Έξωτερικῶν φρ. χρ. 8. Δι' συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός και είνε προπληρωτέα δι' έν έτος. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Έλλάδι λεπ. 15.— Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις Όδὸς Αἰόλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιώτισσης Έτος 1897.— Άριθ. 41

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια ἴδε σελ. 313) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. ΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΟΒΙΔΙΟΥ

Μήπως ό 'Ορτικ και ή Κίρσεφ, εξ ένγνωμοσύνης πρὸς τήν οικογένειαν Κασκαμπέλ, είχαν άρά γε ἐγκαταλείψῃ τούς κακούς τῶν σκοποῦς; Διόλου. Οί ἄθλιοι οὔτοι, οι όποιοι τόσα και τόσα ἐγκλήματα είχαν διαπράξῃ μετὰ τῆς συμμορίας Καρνῶν, άλλο δεν εὔολογίζοντο παρα πὼς να διαπράξουν και νέα. Τό σχέδιον τῶν ἠτο να καταλάβουν τήν Εύδρουμεον Οἰκίαν και ναρπάσουν τὰ χρήματα, τὰ όποια ή Τσοῦ-Τσοῦν είχαν αποδώσει εις τόν κ. Σέργιον, και όταν θά ἐπέστρεφον εις Ρωσίαν ασφαλῶς, μετημφισμένοι εις σχοινοβάτας, θά ἐξηκολούθουν εκεί τόν ληστικόν τῶν βίον. Άλλά δια να επιτύχῃ τό σχέδιον τοῦτο έπρεπε προπαντός ναπαλλαχθοῦν από τούς συνταξιδιώτας τῶν, — πρᾶγμα τό όποϊον οι κακούργοι δεν είχαν κανένα διαταχμόν να κάμουν!

Άλλα επειδή μόνον τῶν ἠτο δύσκολον ναλαβουν τοιαύτην ἐπιχείρησιν, είχαν σκοπόν, όταν θά εῳθανον εις τὰ Ούράλια, να συεννοηθοῦν με τούς κακούργους οι όποιοι ἐμφυλεύουν εκεί — παλαιούς τῶν φίλους άλλως τε — και ναποτελέσουν συμμορίαν αρκετῆν δια να επιτεθῇ ἀποτελεσματικῶς κατὰ τοῦ προσωπικοῦ τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας».

Έν τούτοις οὔδεϊς τούς ὑποπτεβέτο, οὔδεϊς εὔδουπιστεῖ προς αὐτούς, οὔδεϊς είχε τό παραμικρόν παράπονον έναντίον τῶν. Μόνον ή Καγέττη ἐξηκολούθει να είνε δύσπιστος και επιφυλακτική ἀέναντι τῶν ρώσσω ναυτῶν. Μίαν φοράν μάλιστα τῆς ἤλθεν ή ιδέα ότι κατὰ τήν νύκτα τῆς έναντίον τοῦ κ. Σεργίου ἀποπείρας, είχαν ακούσῃ τήν φωνήν τοῦ Κίρσεφ. Άλλά πώς να πιστεύσῃ ότι οι αὐτοῦργοι τοῦ ἐγκλήματος εκείνου ἦσαν οι δύο Ρώσοι, τούς όποιούς συνήτησαν κατόπι χιλιάς διακοσίας λεύ-

γας μακράν, επί μᾶς τῶν νήσων Λιακχῶφ; Διὰ τοῦτο δεν ανεκοίνοωσεν εις κανένα τας τόσον άρίστους και άδασίμους υπονοίας τῆς.

Έξ άλλου ό 'Ορτικ και ή Κίρσεφ εύρισκον πολυ παράδοξον και ανεξήγητον τήν διαγωγὴν τοῦ κ. Σεργίου. Βαρέως πληγωθείς επί τῶν συνόρων τῆς Άλάσκας, θά μεταφέρθη εις Σίτκαν, όπου θά τον ἐπεριποιθή ή οικογένεια Κασκαμπέλ. Έως ἐδῶ τό πρᾶγμα ἦτο φυσικώτατον. Άλλά, άφ' ου εθεραπεύθη, διατί δεν εὔμεινεν εις τήν Σίτκαν; Διατί ἠκολούθησε τούς σχοινοβάτας μέχρι τῶ Πόρτ-Κλαράν; Διατί τοῦς συνώδευεν εις τήν Σιδηρίαν; Τι ἤθελεν ή ρώσσω αὐτός μεταξῦ τῶν μελῶν ένός γαλλικοῦ θιάσου;

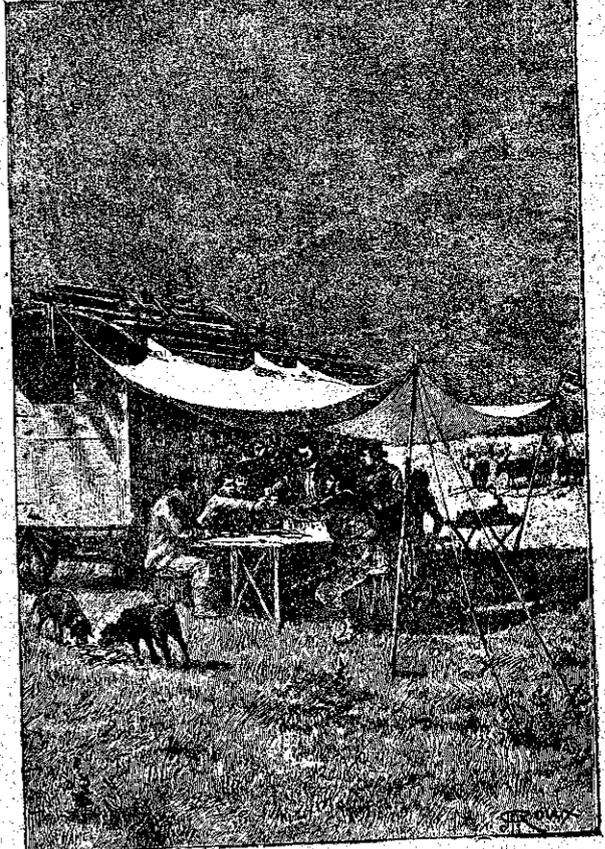
«Κατι τρέχει ἐδῶ, εἶπε μίαν ἡμέραν ή 'Ορτικ πρὸς τὴν Κίρσεφ. Πολυ φοβούμαι μήπως αὐτός ή κύριος Σέργιος έχῃ συμ-

φέρων να επιστρέψῃ κρυφά εις τήν Ρωσίαν. Νά λοιπόν περιστασις, δια να ώφεληθῶμεν. Προσοχή! Τὰ μάτια μας ανοικτά!»

Οὕτω, χωρὶς να το φαντάζεται, ή κόμης Ναρκίνης κατεσκοπεῦετο υπό τοῦ 'Ορτικ, ἐλπίζοντος να ἐξιχνιάσῃ τό μυστικόν του

Τῆν 23 Ἀπριλίου ή Εὐδρουμεος Οἰκία, διελευσῶσα τήν χώραν τῶν Ιακούτων, εἰσῆλθεν εις τήν χώραν τῶν 'Οστιάκων. Οί Σιδηριανοί οὔτοι είνε γενικῶς πτωχοί και ἀπολίτιστοι, άν και εύρισκονται και ἐδῶ μερικαὶ πλοῦσαι ἐπαρχίαι, ὡς π: χ: ή Βερζόφη. Άλλ' ὡςπιποπτεβέστον τὰ χωρία τῶν είνε άθροισματα καλυδῶν ἐλεεινῶν και βρωμῶν, εις τας όποιας μόνον κτήνη θά

ΚΑΙ Ο ΠΟΛΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ ΕΒΡΑΧΗ... με μίαν φιάλη καλού οίνου (Σελ. 322, στήλ γ.)



Καθ' ὁδον ή Εὐδρουμεος Οἰκία συνήντα συχνά ἔκκεθρα ἐξέμεινον, τα όποια όνομαζονται να ρ και ι. Συρρομαι υπό τριών ρέννων, έξογμένων δι' αἰπλοῦ ἰμάντος, ή όποίος διερχεται υπό τήν καλίαν τῶν ζῶων, και δι' ένός χαλινοῦ, ή όποίος δένεται από τὰ κέρατά τῶν, αἱ να ρ και ι αὐται διανύουν επτά και δεκά λεύγας χωρὶς να σταματήσουν διόλου. Τοιαύτας αξιώσεις ἦτο άδύνατον να έχουν από τούς ρέννους, οι όποιοί εὔρουον τήν Εὐδρουμεον Οἰκίαν, άλλ' οὔτε και παράπονον είχαν έναντίον

των, διότι έκαινον κάλλιστα τήν έργασίαν. Διά τούτο, όταν μίαν ημέραν ο κύριος Σέργιος είπεν ότι καλόν θά ήτο να τους αντικαταστήσουν δι' έππων, εύθως ως εύρισκον να προμηθευθούν, ο Κασκαμπέλ διεμαρτυρήθη :

« Καί διατί, παρκαλῶ; Νομίζετε ότι οι ρέννοι δέν θά ήμπορέσουν να μας φέρουν έως τήν Ρωσίαν;

— Έάν έπηγάιναι εν είν τήν βόρειον Ρωσίαν, άπεκρίθη ο κ. Σέργιος, δέν θά μ' έμελλε διόλου: άλλα είν τήν μεσημβρινήν Ρωσίαν τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Δυστυχῶς τὰ ζῶα αὐτά δυσκόλως άντέχουν είν τήν ζέστην, ή όποία τὰ έκνευρίζει καί τὰ καθιστᾷ άνίκανα πρὸς πᾶσαν έργασίαν.

— Τότε λοιπόν θά αποφασίσωμεν, κύριε Σέργιε, όταν θά φθάσωμεν είν τὰ σύνορα. Άλλά τί να σας πῶ! είν κρῖμα ναφήσωμεν τέτοια ζῶα! Φαντασθήτε τί έντύπωση θά έκαινεν είν τὸ Πέρμον ή οίκογένεια Κασκαμπέλ, άν έφθανε με άρμα συρόμενον θριαμβευτικῶς από είν κοσι ρέννους!

— Πραγματικῶς θά ήτο έξοχον! είπεν ο κ. Σέργιος μειδιών.

— Άκούτ' εκεί! είπεν ο Κασκαμπέλ. Άλήθεια, είν αποφασισμένον πλέον: ο κόμηξ Ναρκίνης άνήκει είν τόν θιασόν μου καί έν ανάγκη δέν θάρνηθῆ να παραστήσῃ δημοσίᾳ. Δέν είν' έτσι;

— Τὰ εἴπαμεν!

— Τότε λοιπόν, κύριε Σέργιε, δέν πρέπει να παραμελήτε τὰ μαθήματά σας. Άν καί άπεκτιήσατε ήδη μεγάλην έπιδεξιότητα είν τήν ταχυδακτυλογράφιαν, πρέπει να γυμνασθήτε άκόμη. Χωρίς να σας κολακεύσω, κύριε κόμη, σᾶς λέγω ότι έχετε σπανίαν ιδιοφυίαν καί ότι είμπορεῖτε μετά καιρόν να γίνετε ίσόρροπιστής καί ταχυδακτυλογράφος πρῶ τῆς τάξεως!»

Τήν 6 Μαΐου ή Εὐδρομος Οίκία έφθασε παρά τὰς όχθας τού 'Ιενισέη, ένός τῶν μεγαλύτερων ποταμῶν τῆς Σιβηρίας, έκβάλλοντος είν τόν δμώνυμον κόλπον. Τήν έποχήν εκείνην ούτε έν τεμάχιον πάγου δέν έφαινετο έπί τῆς έπιφανείας τού ποταμοῦ. Καί τὸ μικρόν κερβάνιον διήλθεν είν τήν άπέναντι όχθην έπί μεγάλης φορηγοῦ λέμβου. Έδῶθεν πάλιν ήρχισεν ή άπέραντος στέππα. Έδῶ κ' εκεί τῶρα συνήντα όμίλους 'Οσιάκων, έκπληρουμένων τὰ θρησκευτικά αὐτῶν καθήκοντα. Μολονότι οι περισσότεροι είχον βαπτισθῆ, έντούτοις έξηκολούθουν να λατρεύουν μετά μεγάλου φανατισμοῦ τὰ άνθρωπόμορφα είδῶλα τῆς παλαιᾶς τῶν θρησκείας, με τήν δικροράν μόνον ότι τὰ έκδομησαν τῶρα με σταυρούς! 'Ίσαν λοιπόν συγχρόνως χριστιανοί καί είδωλολάτραι, έκαινον δὲ πολὺ περιέργους προσευχᾶς ένώπιον

των σταυροφόρων είδῶλων, με κινήματα παράφορα, ως είν έπασχον από έπίληψίαν. Τούτο έκαινε τὸν μικρόν 'Αλέκον να τους μιμηθῆ καί να έκτελέσῃ παντοειδῆ γυμνάσματα καί τοῦ μ π ε ς, πρὸς μεγάλην θυμηδίαν τῶν ταξείδιωτῶν.

Από τῆς ημέρας καθ' ήν ή Εὐδρομος Οίκία άνεχώρησεν από τόν όρμον τού Λένου, μέχρι σήμερα, τὸ ταξείδιον δέν παρουσίασε καμμίαν δυσκολίαν. 'Ωςεπιτοπλιστον ή χώρα ήτο σχεδόν έρημος. 'Εκαμον λεύγας όλοκληρούς χωρίς να συναντήσουν ούτε μίαν καλύβην! Τήν μονοτονίαν τῆς πεδιάδος διέκοπτον δάση από πεύκα, από σημύδας καί από δρύς. Άλλά κατ' άντίθεσιν πρὸς τόν πληθυσμόν, ο όποτος εδῶ είνε έκτάκτως άραιός, τὸ κυνήγιον είν τὰ δάση ήτο άφθονώτατον. Τόν κ. Σέργιον καί τόν Γιάννην, τούς μανιώδεις κυνηγοῦς, συνώδευεν έντοτε καί ο 'Ορτικ, σκοπευτής έπιδεξιώτατος. Οι λαγοί διέτρεχον τήν στέππαν άπειράριθμοι. 'Υπήρχον δ' έπίσης δορκάδες, τάρανδοι, άγριοι ρέννοι, άκόμη δὲ καί μεγάλοι άγριοχοίροι, έκτός τῶν παντοειδῶν πτηνῶν, νησῶν, χηνῶν, κηλῶν, περδικῶν κτλ. 'Ως εκ τῆς άφθονίας καί τῆς ποικιλίας ταύτης τού κυνηγίου, έννοεῖται ότι τὰ γεύματα παρητίθεντο είν τήν Εὐδρομο Οίκία ν έκτάκτως πλούσια καί άπολαυστικά, — πρᾶγμα τὸ όποτον ήνάγκαζε τόν Κασκαμπέλ να συστήσῃ είν τούς υπ' αὐτόν καλλιτέχνας τήν λιτότητα.

« Προσέξτε, παιδιά, μήν παχύνετε!» τοῖς έλεγε. Τὸ πάχος είνε ή καταστροφή τῶν άρθρώσεων, ή μάλιστα τού άκροβάτου. Να μήν τρώγετε τόσο πολὺ, τί διάβολο! Άλέκο, μου φαίνεται ότι άρχισες να κάμνῃς κοιλιά. 'Α, παιδί μου, είν τήν ήλικίαν σου τέτοιο πρᾶγμα είνε έντροπή.

— 'Οχι, πατέρα, σᾶς βεβαίῳ. — Δέν άκούω τίποτε! Θά σε μετρώ κάθε βράδυ καί άν ιδῶ πραγματικῶς ότι αύξάνει ο όγκος σου, θα κανονίσω εγὼ τὸ φαγητόν σου. . . Καί σύ, Μακρολέεκα, τὸ 'ἴδιο βλέπω ότι παχαίνειξ.

— Έγὼ, κύριε; — Ναι, ναί φαντάσου παληάτσο χονδρὸ σάν βαρέλι καί να τον λέγουν μάλιστα καί Μακρολέεκα! Τί κατάστασις είνε αὐτή;» Μετ' όλίγον ή Εὐδρομος Οίκία έπρεπε να διέλθῃ τόν Τάξον, έκβάλλοντα είν τόν κόλπον τού 'Ιενισέη, σχεδόν έπί τού σημείου, καθ' ο ή γραμμή τῆς άμάξης έτεμνε τόν βόρειον πολικὸν Κύκλον, δια να εἰσελθῃ πλέον είν τήν εύκρατὴν Ζώνην, άφίνουσα όπισθεν τῆς τῆν κατεψυγμένην.

Έπί τῆ εύκαιρία ταύτη ο κ. Σέργιος ένόμισε καλόν να εξηγήσῃ είν τούς προσεκτικούς άκρατάξ του τί ήτο αὐτός ο

λεγόμενος πολικὸς Κύκλος, πέραν τού όποίου ο ήλιος, κατά τὸ θέρος, δέν ύψουται ποτέ πλέον τῶν εικοστριῶν μοιρών υπεράνω τού ορίζοντος.

Ο Γιάννης, κατέχων ήδη γνώσεις τινὰς Κοσμογραφίας, ένόησε τήν υπό τού κ. Σεργίου δοθεισαν εξήγησιν. 'Αλλ' όσον καί άν προσεπάθησεν ο Κασκαμπέλ, όσφ καί άν ενέτεινε τὰς πνευματικὰς του δυνάμεις, δέν κατώρθωσε να φαντασθῆ τί ήτο αὐτός ο πολικὸς Κύκλος.

« Άλλους κύκλους εγὼ δέν ξεύρω παρά τὸ στεφάνι που περνοῦν με τὰ άλογα είν τὰ ίπποδρόμια! Άλλά τελοσπάντων! . . . αὐτὸ δέν είνε λόγος να μή τον βρῆ ξωμεν καί τόν Πολικόν!»

Καί ο πολικὸς Κύκλος εβράχη. με μίαν φιάλην καλοῦ οίνου, όπως καί οι ναυτικοί κάμουν δια τόν 'Ισημερινόν, έπί τῶν πλοίων, όταν διέρχονται από τὸ έν ήμισφάριον είν τὸ άλλο.

Η διάβασις τού Τάξου παρουσίασε κάποιαν δυσκολίαν. 'Επειδή κανέν πλοῖον δέν εἰλειτούργει μεταξύ τῶν δύο όχθῶν, εδῆσε να εύρουν τὸ ρηχότερον μέρος καί να διέλθουν δια τῆς άμάξης. Κατά τήν διάβασιν ταύτην οι δύο ρῶσοι ναῦται εδειξαν πολὺν ζήλον καί πολλάκις ήναγκάσθησαν να εἰσελθουν είν τὸ ύδωρ μέχρις όσφύος, δια να εκχώσουν τούς τροχοῦς τῆς άμάξης.

Παρομοία διάβασις, άλλα με όλιγότερον κόπον, εγένετο καί τήν 16 Μαΐου όταν ή Εὐδρομος Οίκία ήναγκάσθη να διέλθῃ τόν Ποῦρον, στενόν ποταμόν, ο όποτος δέν είνε ούτε βαθύς, ούτε όρημητικός.

Ήδη από τὰς άρχὰς τού 'Ιουνίου ο καύσων ήρχισε να γίνεται υπερβολικός, περι τὰ τέλη δὲ τού μηνός τούτου τὸ θερμομέτρον εδεικνυεν εικοσιπέντε καί τριάκοντα βαθμούς. 'Επειδή σκιά δέν υπήρχε διόλου είν τήν στέππαν, οι ταξείδιῶται υπέφερον πολὺ. Καί τήν νύκτα άκόμη ο καύσων δέν ήλαττούτο, διότι τήν έποχήν αὐτήν ο ήλιος μόλις έκρύπτετο υπό τόν ορίζοντα, καί πάλιν άνεφαίνετο, δια ναρχίσῃ τήν ήμερησίαν του πορείαν.

« Τί καμίνι είνε αὐτό!» έλεγεν ή Κορνηλία σπογγίζουσα τὸ μέτωπόν της.

— Καί να μην έχωμε ούτε ένα κομματάκι πάγο, προσέθεσεν ο Κασκαμπέλ, να δροισθώμε, ύστερ' από τούτους πάγους που έπεράσαμε! Τί εύχή Θεοῦ!»

Έν τούτοις οι κυνηγοί δέν άφιναν τὸ κυνήγιον. Μίαν ήμέραν ο Γιάννης έφώνευσεν έν ζῶον με μαλλίον βραχὺ καί υπέρυθρον, με μίαν κίτρινην γραμμήν είν τήν ράχιν καί με κέρατα χαριέντως έστραμμένα πρὸς τὰ όπίσω.

— Τί ωραίος ρέννος! είπεν ο 'Αλέκος.

— 'Οχι, μικρὸ μου, δέν είνε ρέννος, είπεν ο κ. Σέργιος. Είνε κρυδὸς άγριος, με άλλους λόγους μεγάλο πρῶβάτο.

— Τότε λοιπόν Κορνηλία, είπεν ο Κασκαμπέλ, να μας κάμῃς κοτολέτες.» Τούτο καί έγεινεν' επειδή δὲ τὸ κρέας τού ζῶου ήτο νοστιμότατον, ο Κασκαμπέλ ελησιμόνησεν δια τὰ περιλιτότητα, καί όλιγοπράγας παραγγέλματα, τὰ όποτα εἶχε δώσῃ πρὸ όλίγων ήμερῶν.

Έδῶθεν, μέχρι τού 'Οβίδος, ή χώρα δια τῆς όποίας διήρχετο ή Εὐδρομος Οίκία ήτο σχεδόν έρημος. Τὰ χωρία τῶν 'Οσιάκων άραιότατα, μόλις δὲ συνήντων που καί που νομάδας μεταναστεύοντας είν τὰς άνατολικὰς επαρχίας. Έν τούτοις οὔχι άνευ λόγου ο κ. Σέργιος εξέλεγε τὰ μάλλον άπόκεντρα μέρη. Δια τούτο άπέφυγε να πλησιάσῃ καί τήν πολυάθροπον καί έμπορικωτάτην πόλιν Βερεζόβην, πλησίον τού 'Οβίδος, διότι εκεί ή άριεξίς τῆς Εὐδρομο Οίκίας θα έκίνει βεβαίως τήν προσοχήν όχι μόνον τῶν κατοίκων, άλλα καί τῆς άστυνομίας. . . Έξ άλλου όμως ο 'Ορτικ καί ο Κίρσερ παρητήρησαν τὸ γεγονός ότι ο κ. Σέργιος δέν ήθέλησε να διέλθῃ από τήν Βερεζόβην. Τούτο δὲ τούς εστήριξεν είν τήν ύπόνοιαν, ότι ο Ρῶσος εκείνος ήθελε να έπιστρέψῃ κρυφίως είν τήν Ρωσίαν.

Τήν 16 'Ιουνίου ή Εὐδρομος Οίκία εστάθμευσεν έπί τῆς δεξιᾶς όχθης τού μεγάλου ποταμοῦ 'Οβίδος. Εἶχε διανύσῃ εκατόν τεσσαράκοντα πέντε λεύγας από τού Ποῦρου καί τώρα μόλις εκατόν λεύγαί τήν έχώριζαν από τὰ εύρωπαϊκά σύνορα. Η γραμμὴ τῶν Ουράλιων, ύψομένη έπί βάσεως χιλίων εξακοσίων χιλιομέτρων, δέν θα εβράδυνη να φανῆ μακρὰν είν τόν ορίζοντα. (\*Έπειτα συνέχεται)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΥΓΑ ΚΑΙ ΠΙΑΤΟ

Τὸ Πάσχα 'ς ένα πιάτο, Δύο βαμμέν' αυγά Γιά τήν λαμπρὴ θεωριά τους Κουρδὶθιανε κανγᾶ.

« Έγὼ 'χω, είπε τὴνα Χιλιάκριθη θεωριά, Μὲ κόκκινα στολίζουν Τὸν κάθε βασιλιᾶ.»

— Κ' εγὼ τὸν ήλιο 'μοιάζω Καί τὸ χρυσο φλουρί,» Φώναξε τότε τ' άλλο Με γλώσσα πιὸ πικρῆ.

Τὸ πιάτο τὸτ' εστράφη, Χαιρέτισε τ' αυγά Καί είπε: «Δέν άξίζει, Παιδιά μου, τὸν κανγᾶ

Μία τέτοια εύμορφάδα, Π' άμέσως θά ριφθῆ Μὲδ' 'ς τὰ σκοπιτῖδια, όταν Τ' αυγὸ ξεφλουδιθῆ.

Ο ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΟΣ

Χαριτωμένον πλασματάκι ο μικρός Καλόγιαννος. Έτρεχεν, έπηδούσεν, εσφύριζεν, έτραγουδούσεν όλην τήν ήμέραν, χωρίς να κουράζεται διόλου.

Μίαν ήμέραν, ώραίαν φθινοπωρινήν ήμέραν, άπεμακρόνη πολὺ από τήν κατοικίαν του καί έπῆγεν είν τὸ δάσος να κάμῃ ένα γύρον, να κενεύσῃ όλίγον καί να τραγουδήσῃ με τήν παντοτεινήν του βρεξιν καί εύθυμίαν

Έφθασε πλησίον τού διαυγοῦς ρυακος, ο όποτος έρρεε δια μέσου τού δάσους καί επειδή εδῶ σφύσε πολὺ, εστάμάτησε δια να πῆ. Ναί μὲν ήτο ιδρωμένος καί ή μητέρα του τού είχεν εἰπῆ να μην πῆνῃ ποτέ νερόν ιδρωμένος' άλλ' ο Καλόγιαννος εσκέφθη ότι είχεν άκόμη να κάμῃ πολὺν δρόμον καί δέν έπειράζεν.

'Αλλ' έν ο έσκυπτεν είν τὸ νερόν, κάποιος τον ήρπασε διαμιάξ από πίσω. Έγύρισε τότε καί είδε με τρόπον, ότι εύρίσκετο είν τὰς χείρας ενός πελωρίου Γιγάντος, ο όποτος ήτο εκατόν φοράς ύψηλότερος καί χορδότερος από τόν Καλόγιαννον. 'Ω φρίκη! φρίκη!

Ο τρομερὸς Γιγας έκρατούσε τόν Καλόγιαννον μόνον με τὸ ένα χέρι, άλλα τόν έκρατούσε σφιγκτὰ καί τον εκύτταξε με κῆτι μάτιξ—δ, Πανγκία μου! — με κάτι μάτια μεγάλα καί φλογερά, που ήταν τρομάρα! Έπειτα τον έβαλε μέσα είν ένα μεγάλο σάκκον καί τον έπῆρε μαζί του.

Ένθ' ο Γιγας έπήγαινε, έκαινεν ο τι ήμπορούσε δια να ελευθερωθῆ από εκείνον τόν σάκκον. 'Ολαι του όμως αι προσπάθειξ ήσαν μάταια καί ούτε τον ήκουε κανείς που εφώναζε καί έκλαιε καί έπαρακαλούσεν. . .

Έπί τέλους ο Γιγας έφθασεν είν τὸ σπίτι του. Ήτο ένα μεγάλο σπίτι με ύψηλοῦς τοίχους γύρω-γύρω, άλλα χωρίς δένδρα, χωρίς άσθη.

Ο Γιγας έμῆκην, έκλεισε τήν θύραν καί εβγάλε τόν Καλόγιαννον από τόν σάκκον. 'Ο Καλόγιαννος εσυλλογίσθη ότι ήλθεν ή τελευταία του ώρα, μάλιστα καθώς είδεν εκεί πλησίον μίαν μεγάλην τέσσαρα άλλα δυστυχῆ όντα, σάν αὐτόν, καί εφῆνοντο δια τὸ γεῦμα τού Γιγάντος. Πῶς δέν εἰλιποθύμησεν από τόν φόβον του είνε θαῦμα!

Έν τούτοις ο Γιγας δέν εσκότωσε τόν Καλόγιαννον. Τόν έβαλε μόνον μέσα είν ένα μεγάλο κλωδί με σιδηρὰς ράβδους, έκλεισε καλὰ τήν θυρίδα καί του εδωσε δια να φάῃ ένα κομμάτι ψωμί καί μίαν γαδάταν με νερόν. Τίποτε άλλο!

Κατατρομαγμένος ο Καλόγιαννος, έτρεχεν εδῶ κ' εκεί σάν τρελλός καί εκτύπουσε τὸ κεφάλι του είν τὰ σίδηρα του

κλωδοῦ. 'Ολίγον ελειψε να σκοτωθῆ μόνος του' άλλ' ύστερ' από όλίγον εκούρᾶσθη καί έπεσεν είν μίαν γωνίαν εκεί, εξηντλημένος, ελεισιός, καταλυπημένος, συλλογίζόμενος τήν μητέρα του, τόν πατέρα του, τὰ δελφάνια του, τὸ σπιτάκι του. . .

Δυστυχῆς φυλακισμένος! Τήν άλλην ήμέραν ήλθε πάλιν ο Γιγας καί από τὰ κάγγελα εκύτταξεν έπί πολλήν ώρα τόν αἰχμάλωτον.

Ο Καλόγιαννος δέν είχεν εγγίσῃ ούτε τὸ ψωμί, ούτε τὸ νερό. Τὸ παρετήρησεν αὐτὸ ο Γιγας καί φαίνεται ότι δέν του ήρεσεν. 'Ο Καλόγιαννος έπρεπε να φάῃ δια τῆς βίας. Τὸν έπιασε λοιπόν από τὸ κεφάλι, τόν εβγάλεν από τὸ κλωδί, τού ήνοιξε τὸ στόμα καί επροσπάθησε να τον κάμῃ να καταπιῆ όλίγην τροφήν. 'Αλλ' είν ταιαύτην κατάστασιν που εύρίσκετο ο Καλόγιαννος, που βρεξίξ δια να φάῃ καί δια να πῆ!

Τήν άλλην ήμέραν τόν άφησαν εκεί μέσα μόνον, καταμόνον. . . 'Ω, τί θλιβερὰ ήμέρα δια τόν Καλόγιαννον. Άλλο δέν έκαινε παρά να συλλογίζετα με τόν πόνον καί με σπαραγμόν ψυχῆς τόν ήλιον, τὰ δένδρα, τὰ άσθη, τούς γονεῖς του, τούς συντρόφους του, όλα τὰ καλά καί ώραία πράγματα που τα έστερηθῆ διαμιάξ. Καί εφώναζε, καί έκαινε τὰ δυνατὰ του δια να φύγῃ από τήν φυλακὴν του, να περάσῃ τὸ σωματάκι του μέσ' από τὰ σίδηρα' άλλα τὰ κάγγελα ήσαν τόσο στενά, που δέν έχωρούσε ούτε τὸ μισὸ του κεφαλάκι. Τί άγωνία δὲν εκείνην τήν ήμέραν!

Τὸ βράδυ-βράδυ έγύρισεν ο Γιγας καί του εγλυκομίλησε: « Πῶς; δέν εἶσαι εύτυχῆς εδῶ μαζί μου; τῷ είπε. Μήπως δέν σε περιποιούμαι; Μήπως σου λείπει τίποτε; Τί έχειξ; Διατί δέν τρώγειξ; διατί δέν πίνεις; . . . 'Ελα, ελα! μην εἶσαι κακὸς καί πεισματάρης. Φάγε, πίε καί τραγουδήσε, τραγουδήσε, μικρὸ μου, γιατί μαρᾶει πολὺ ή φωνούλα σου»

'Αλλ' ο Καλόγιαννος κάθε άλλο ήθελε παρά να τραγουδήσῃ εκεί μέσα.'Ω, ή φυλακὴ βέβαια δέν είνε τόπος καλὸς γιά τραγοῦδια!

Έπιτέλους ο Γιγας εθύμωσε καί ήρπασε τόν Καλόγιαννον δια να τον βάλῃ να τραγουδήσῃ δια τῆς βίας. 'Αλλ' ο μικρός τότε εβγάλεν ένα υπόκορον στεναγμόν, έκαινε μίαν τελευταίαν προσπάθειαν δια να φύγῃ καί. . . έπεσε νεκρὸς επάνω είν τὸ χέρι τού Γιγάντος.

Λοιπόν, ο Καλόγιαννος ήτο ένα πουλάκι καί ο Γιγας ένα σκληρὸ παιδί!





βήμα... Μετά μίαν ώραν έφθασαν εις έν άγροκλήπιον. Ο Φίλιππος εισήλθε διά να ζητήση όλίγον ύδωρ. ΑΛΛ' ή αγαθή οικουρά προσέφερεν εις τούς μικρούς όδοιπόρους καφέν ζεστόν και φρουγανιές με βούτυρον.

Κατόπιν εξηκολούθησαν τον δρόμον των και έβάδισαν όλην την ήμέραν, ό μόν Φίλιππος θαρραλέος και άποφασιστικός, ό δε Δίλυβελ μουρμουρίζων αιωνίως. Οποιον ήρώτων περί του δρόμου της Ούασιγκτάνης, έγελούσε μαζί των και άπηντα:

— Νά, ίσα να πηγαινέτε, όλω ίσα και σε μία ή δυό εβδομάδες θά φθάσετε. — (Ήτο το ίδιον ως νάνεώρει κανείς από τας Αθήνας, να έπήγαινε εις την Κολοκυθού και εκεί να ήρώτα από του πηγαιών εις τας Πάτρας.)

Μερικοί όμως τοίς έλεγαν ότι ήτο πολύ μακράν διά να υπάγουν πεζή και ότι θά έκαμναν καλλίτερα να υπάγουν με τον σιδηρόδρομον. Ο Φίλιππος ηύχαριστεί τοις μόν και τοις δε με το αυτό μειδιάμα και εξηκολούθει τον δρόμον του συλλογισμένος.

Η νύξ τοις εύρεν εις ένα σιδηροδρομικόν σταθμόν, παρά την εισοδον πολιχνής. Ο Φίλιππος έπέινα πολύ διότι δεν είχε άγαγη τίποτε, έκτός του πρωϊνού καφέ. ΑΛΛ' ό Δίλυβελ είχεν άποδεκατίση έν τώ μεταξύ τον σακκον με τας ζυωτροφίας. Εις τον σταθμόν μία άμαξοστοιχία έπερίμενε το σημεϊον της αναχωρήσεως. Εις την άποθήκην των τροφιμων (διότι υπάρχει τοιαύτη εις τούς άμερικανικούς σιδηροδρόμους) δύο άνθρωποι έγευματίζαν. Ο Φίλιππος έπλησίασεν, εξήγγαχεν έν νόμισμα έκ του θυλακίου του και τοις παρεκάλεσε να τω πωλήσουν όλίγον άρτον.

— Έδώ δεν εϊνε άρτοπωλεϊον, άπήντησαν έκείνοι γελώντες· άλλ' άν πεινώς, ήμπορούμεν να σου δώσωμεν όλίγον φωμί, καθώς και εις τον σύντροφόν σου.

Και προσέφεραν δύο μακράς και χονδράς φέτας και από έν κομμάτι λαρδί εις τούς δύο φίλους, οι όποιοι τά κατεβρόχθισαν άστραπηδόν. Ποτέ ό Φίλιππος δεν έφαγε με τόσην όρεξιν εις την τράπεζαν της λαϊδης Ένφορτ!

Άφου έφαγεν, ηύχαρίστησε τοις δύο έκείνους ανθρώπους ευγενώς και ήτοιμάσθη ναναχωρήση.

— Και που πηγαινέτε, μικροί μου; ήρώτησεν ό εις.

— Πηγαινόμεν εις την Ούασιγκτάνην! άπήντησεν ό Φίλιππος.

— Παναγία μου! Στην Ούασιγκτάνην!... Και πώς λογαριάζετε να πάτε;

— Πεζή.

— Και πότε νομίζετε ότι θά φθάσετε;

— Δεν ήξεύρω· άδριον έως.

— Άδριον; Χμ! Αν έμβήτε μέσα εις αυτό το τραϊνον, δεν λέγω όχι· ειπεν ό άνθρωπος· άλλα διά να πάτε πεζή, θά χρειασθήτε το όλιγώτερον ένα μήνα και ό Θεός το ξεϊρει πια σε τί κατάστασι θά φθάσετε. Έμπρός λοιπόν, άνεβίτε μαζί μας εις την άποθήκην!

Τά παιδια έδέχθησαν μετά χαράς την πρότασιν αυτήν. Οι προστάται των τώ έτοποθέτησαν εις μίαν γωνίαν της άποθήκης όπου έκοιμήθησαν γλυκύτατα, ως επί της μαλακώτερας κλίνης, και την έπομένην πρωϊαν εξύπνησαν εις την Ούασιγκτάνην.

Ο Φίλιππος ήτο πλήρης έλπίδων. Το πράγμα έπήγαινε καλώς έως έδώ, και άν εξηκολούθει ούτω μέχρι τέλους, θά έφθαναν μία χαρά εις την πατρίδα των. Καί ήτοιμάσθη, συνοδευόμενος υπό του Δίλυβελ, να περιέλθη την πόλιν και να ίδη τά αξιοθέατα, με την ευθυμίαν και άνεσιν νεαρού έκατομμυριούχου, ταξειδεύοντος κατά τας διακοπάς.

(Έπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

### ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ο ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ

Άγαπητοί μου,

Την 3 Οκτωβρίου είχουμν την έορτήν του Αγίου Διονυσίου του Άρεοπαγίτου. Εϊνε ή κατ' έξοχην αθηναϊκή έορτή, διότι ό Άγιος Διονύσιος εϊνε ό προστάτης και πολιούχος των Αθηνών, ως ό πρώτος χριστιανός και Έπίσκοπος της ένδόξου αυτής πόλεως. Ο δήμος των Αθηναίων τελεί κατ' έτος την έορτήν, ό δε μικρός και άπόκεντρος Νάος, ό τιμώμενος επ' ένόματι του Αγίου, συγκαλεί την ήμέραν έκείνην τοις Αθηναίους και τοις άρχοντας των.

Πόσας άναμνήσεις εξεγείρει ή σεμνή αυτή έορτή! Μās μεταφέρει διά της φαντασίας εις τοις πρώτους χρόνους του χριστιανισμού, μάς παρουσιάζει την πρώτην ελληνικήν χριστιανικήν Έκκλησίαν, τοις πρώτους χριστιανούς τοις κατηχηθέντας υπό του Άποστόλου Παύλου, την μετάδασιν από της είδωλολατρείας εις τον χριστιανισμόν και την σύνθεσιν του αρχαίου Έλληνισμού με την νέαν θρησκείαν την κοσμοσωτήριον.

Ο πρωτεργάτης του μεγάλου τούτου ιστορικού γεγονότος υπήρξεν ό Διονύσιος ό Άρεοπαγίτης. Έγεννήθη έν Αθήναις το έτος 9 μετά Χριστόν και άνήκεν εις μίαν από τας πρώτας οικογενείας της πόλεως. Νεώτατος ακόμη μετέβη εις Αίγυπτον, διά να σπουδάση φιλοσοφίαν, έτυχε δε να διατρίβη εκεί, κατά την ήμέραν κατά την οποίαν έσταυρώθη ό κύριος ήμών Ιησούς Χριστός. Το σκότος έκείνο, το όποιον κατά

την ώραν του θανάτου Του, διεχύθη εις όλην την γην, ή εξαφανική έκείνη άμαύρωσις του μεσουρανούοντος ήλίου, ή άπρόοπτος έκείνη και άντικανονική έκλειψις, δεν ήτο δυνατόν παρά να φανή ως θαύμα εις τον Αθηναϊον σοφόν, ό όποιος δεν ήγγύει τά μυστήρια του ουρανού. Και ένθ' οι διδασκαλοί του εις μάτην προσεπάθουν να εξηγήσουν το υπερφυσικόν φαινόμενον, ό Διονύσιος μόνος συνεπέρανε την αλήθειαν, ως υπό θεϊου πνεύματος φωτισθείς, και ειπε το διάσημον έκείνο: «Άγνωστος πάσχει Θεός, δι' έν το πάλν εξέρχεται τε και σεσάλευται.»

Έπιστρέψας εις τας Αθήνας, άπετέλεσε μέρος του Άρείου Παγού, του ανωτάτου της πόλεως Δικαστηρίου, του φημιζόμενου διά την άκραν αυτού δικαιοσύνην και άπροσωποληψίαν. Εις τοιαύτην διαπρεπή θέσιν, τιμώμενον και αγαπώμενον, τον εύρεν ό Άπόστολος Παύλος, όταν μετά τινα έτη ήλθεν εις τας Αθήνας, διά να κηρύξη το Ευαγγέλιον. Η πρώτη του όμιλία έγινε, καθώς γνωρίζετε, εις τον Άρειον Παγον. «Περιερχόμενος τοις ναούς σας, εύσεβέστατοι Αθηναίοι, — ειπεν ό Άπόστολος, — είδον μεταξύ των άλλων κανέν ιατρικόν. Ένας όμως από αυτούς ειπεν: «Αν ήτο δυνατόν να εύρεθί ένας άνθρωπος ευτυχής εις τον κόσμον και να του εβγαζαν το υποκάμισον και να το έφορούσεν ό Τσάρος, θά εγίνετο καλά!»

Οταν έτελειώσεν, οι άλλοι δικασταί, με διαταγμόν και άμηνανίαν, του ειπον: «Θά σε άκούσωμεν και άλλην φοράν.» Αλλά διά τον Διονυσίον ή όμιλία έκείνη ήτο ως μία άποκάλυψις. Δεν τω έμνε πλέον άμφιβολία ότι αυτός ήτο ό άγνωστος Θεός ό όποιος έπασχε και δι' έν το σκότος έκείνο, το θαύμα το όποιον τόσον τον έτρόμαξε τότε εις την Αίγυπτον. Και έπίστευσεν από της πρώτης ήμέρας εις τον Ιησούν Χριστόν μετ' όλίγων άλλων οι όποιοι ήκολούθησαν τον Άπόστολον· έπειδή δε μεταξύ αυτών ό Διονύσιος ήτο ό σοφώτερος και έπισημότερος, ό Παύλος τον έβάπτισε και τον έχειροτόνησεν Έπίσκοπον της πρώτης αθηναϊκής χριστιανικής Έκκλησίας.

Από της στιγμής ταύτης ό βίος του Διονυσίου εϊνε βίος ένδοξος πλήρης δράσεως και χριστιανικού ζήλου. Συνέγραψε πλείστα συγγράμματα και εξήληθεν εις μικράν άποστολικήν περιουσίαν, κατηχητής ανά τά έθνη, κήρυξ της νέας χριστιανικής αλήθείας. Η Ευρώπη όλη σχεδόν, ή Ιταλία, ή Γαλλία, ή Γερμανία, ή Ισπανία, ήκουσαν επί πολύ το κήρυγμα του νέου Άποστόλου, του τόσον εύσεβούς, σοφού και εύγλώττου. Και τον βίον τουτον της ένθουσιώδους κατη-

## ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[Σκοπός του Ταμείου. — Αναλόγως του μέχρι τέλους του σχολικού έτους συναχθησόμενον ποσού εκ των εκάστοτε εισφορών των συνδρομητών και πάντος άλλου επίθυμούντος να συνεισφέρει, θά σταλώσιν εις τήν Αθήναις και άλλου Σχολεία τόμοι της «Διαπλάσεως των Παιδών» και της «Βιβλιοθήκης» αυτής, ίνα διανεμηθώσιν ως βραβεΐα εις τοις άριστεύουσιν άπόρους μαθητάς. Αι εισφοραί, εξ εισυδήσεως ποσού, δεκταί και εις γραμματόσημα, στέλλονται άπευθείας προς το Γραφείον της «Διαπλάσεως των Παιδών».]

### ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Έκ προηγουμένων εισφορών	Δρ. 15,75	Έκ μεταφοράς	Δρ. 36,40
Ίονίς	5,—	Ραχίηλ Μερκάτη	5,—
Ποιμενική Φλογέρα	1,—	Ευαίσθητος Καρδιά	1,—
Άρχιναύαρχος Θεμιστοκλής	8,55	Φανή Ν. Καλογεροπούλου	2,—
Συμπολιτίς του Λουκή Λάρα	2,—	Ρόζα Αλ. Καρατζά	1,—
Καρυτίς Παρθένος	1,—	Γεώργ. Σπ. Τριάντης	1,—
Σπίρτο Μονάχο	—60	Μινωτάουρας	1,—
Μιχαήλ Σπ. Κουρούκλης	2,—	Άστική Νύξ (5 τόμ. εκ βραβείων της)	8,—
Άννα του Φαλήρου	—50	Φοίβος Άπόλλων (2 τόμοις όμοιως)	2,—
Εις μεταφοράν	Δρ. 36,40	Έν όλω μέχρι της 8 Οκτωβρίου	Δρ. 54,40

### Ο ΤΣΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΥΠΟΚΑΜΙΣΟΝ

Ένας παλαιός Τσάρος της Ρωσίας, όταν μίαν φοράν ήσθένησε βαρύνως και έβλεπεν ότι κινδύνευε ναποθάνη, ειπε: «Δίδω το ήμισυ της αυτοκρατορίας μου εις όποιον με κάμη καλά.»

Οι σοφοί και οι μάγοι της Αυτοκρατορίας έκαμον διαβούλια επί διαβούλιον διά να ιατρεύσουν τον Τσάρον· άλλα δεν εύρισκον κανέν ιατρικόν. Ένας όμως από αυτούς ειπεν: «Αν ήτο δυνατόν να εύρεθί ένας άνθρωπος ευτυχής εις τον κόσμον και να του εβγαζαν το υποκάμισον και να το έφορούσεν ό Τσάρος, θά εγίνετο καλά!»

Το ήκουσεν ό Τσάρος και έστειλεν εις όλον τον κόσμον να ζητήσουν ένα άνθρωπον ευτυχί. Οι άπεσταλλέμενοι του διεσπάρηνσαν εις όλην την Αυτοκρατορίαν, άλλ' έπίστρεψαν άπρακτοι, διότι δεν εύρον κανένα που να όμολογή τον έαυτόν του ευτυχί.

Αυτός ήτο μόν πλούσιος, άλλα άσθενής· ό άλλος ήτο καλά, άλλα πτωχός· ό τρίτος ήτο πλούσιος και υγιής, άλλα δεν είχε καλά παιδια. Όλοι τελοσπάντων κάτι έπεθύμουν.

Μίαν έσπέραν, ένθ' ό υίος του Τσάρου διήρχετο από μίαν πτωχικήν κατοικίαν, ήκουσε κάποιον, ό όποιος έλεγεν: «Δόξα σοι ό Θεός· έδόλευσα, έφαγα καλά, θά κοιμηθώ καλά, τί μου λείπει!»

Περιέργως τότε ό υίος του Τσάρου διέταξε να βγάλουν άμέσως το υποκάμισον αυτού του ανθρώπου και να του δώσουν εις άντάλλαγμα όσα χρήματα ήθελε ζητήσει.

Άλλοίμονον όμως! Ο άνθρωπος έκείνος ό ευτυχής ήτο τόσω πτωχός, ώστε δεν είχεν υποκάμισον!

(Κατά το ρωσικόν του ΑΒΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ)

### ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δελτίον άπογραφής, συμπληρωθέν υπό του Χαλασμού ήσμου ιδιογενήως διά τον μικρόν άδελφόν του, γεννηθέντα πρό τινων ημερών:

Ευφροί γρήμματα; — Θά μήν. Έπάγγελμα: — Πίνει γάλα και παρνίζεται. Θρησκεία: Μέλλων Ορθόδοξος.

Έστία ή υπό της: Μαρίδας του Φαλήρου

Κύριοι τινες περιήρχοντο τα καταστήματα ζητούντες συνδρομάς υπέρ φιλανθρωπικού σκοπού.

Και ό μικρός Μήμη, βλέπων τον πατέρα του να τους διδη χρήματα, έρωτά:

— Μπαμπά, πώς οι ζητιάνοι αυτοί εϊνε καλοφρονημένοι;

Έστία ή υπό της: Κοραλλιογενούς Νήσου

### ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η έορτή του Άνανία. — Διά πρώτην φοράν εις την ζωήν του, έφertos έώρτασε και ό Άνανίας. Και τοιούτο το όφελει εις τοις μικρούς φίλους της «Διαπλάσεως» οι όποιοι άνεκάλυψαν ότι εις το Έρτολόγιον υπάρχει και ένας άγιος Άνανίας (1 Οκτωβρίου) και έσπευσαν να συγχαρούν τον αγαθόν ψυχογιόν μου και να του σταλουν μάάλιστα και διάφορα δώρα, κάρτες ζωγραφισμένες, στίχους, άνθη κτλ. Φαντασθήτε πλέον την χαράν του Άνανία! «Αν είχες περά να πετάξή, θά το έκαμνε βεβαίως» κατ' ανάγκην όμως περιορίσθη εις πηδήματα πολύ ζωηρά και έν τή μέθη της χαράς του έλαβε την άπόφασιν να έορτάξη επισήμως πλέον κάθε χρόνον. Του χρόνου λοιπόν να ιδής τί θά γίνη! Προς το παρόν έκφράζει δι' έμού τας θερμάς του ευχαριστίας προς έκείνους, οι όποιοι του έπροσένησαν μίαν τόσω άγνήν χαράν και τον έκαμαν να λάβη μίαν τόσω σπουδαίαν άπόφασιν.

Διά την άδελφήν σου, Βασίλισσα των Μελισσών, εκλέγω το ψευδώνυμον Αμαρυσίς· να μου στείλεις όμως το όνομα της και την ηλικίαν της. Σου έστία τα ρυλλάδια διά τά όποια όφελεις λεπτά 45.

Από τά ψευδώνυμά που μου έστειλες, Νηρηΐς του Έδρώτα, πολλά μόν τά έχουν ήδη άλλα φίλοι μου, τά δε λοιπά δεν μου έφάνησαν τόσον καλά. Όστε στείλ' μου άλλα να σου εκλέξω. Σου έστία, Μαραθώνε Δρόμο, ως βραβεϊόν τον 17ον και 18ον τόμον και εις άνωτερα.

Νοστιμώτατον το έπεισόδιον του χωρικού, Λεόν της Αφρικίης, έγέλασα πολύ. Άφ' ου λοιπόν εϊνε δια έτοιμα — περιεμένο.

Πολύ ώραία ή μεταφράσις σου, Αθηναϊς· μόνον το «il s'etonna» δεν σημαίνει άπλως άεσκήθη.

Και όμως, φίλτατε Χρονόπουλε, και τά δύο αυτά ψευδώνυμα άνήκουσιν εις άλλους· αδιάφορον άν δεν έλαβον μέρος έφέτος εις την Αλληλογραφίαν. Όστε εζάπαντος πρέπει να μου στείλεις άλλα.

Μαύρη θάλασσα ως εϊνε το ψευδώνυμόν σου, καλή μου φίλη. Νά μου γράφης συχνά, σε παρακαλώ.

Από τά ψευδώνυμά που μου προτεινεις, Χρυσή Πεταλούδα, αυτό να κρατήσης. Κ' έγω επιθυμώ πολύ να λαμβάνης μέρος εις την Αλληλογραφίαν μου.

Ευχαριστώ θερμώς τον φίλον μου Χαρ. Καλιόντην, διά τον συνδρομητήν που μου έκαμε, τον Θεόδωρον Πετρόπουλον, τον όποιον άσπάζομαι.

Ευαίσθητος Καρδιά, δύνασε ναποκτήσης τον 10ον τόμον καθ' έν τρόπον προτεινεις. Είπα εις τον κ. Φαίδωνα τας κρίσεις σου περί των τελευταίων «Αθηναϊκών Έπιστολών» και κατέμαγεύθη.

Άδρα του Φαλήρου, δεν είχες σημείωση την ηλικίαν σου εις τας λύσεις και δι' αυτό κατετάχης εις την ανωτέραν τάξιν, ένθ' έπρεπε να κατεταχθής εις την μεσαιαν. Το ίδιον συνέβη και διά την Χρυσήν Βροχήν, ή όποία έπρεπε να καταταχθί εις την μικράν τάξιν.

Έδιάβασα με χαράν το γραμματάκι σου, άγαπητή μου Μαρία Α. Χατζή. Γράφεις πολύ καλά, άφ' ου μάλιστα δεν πηγαίνης εις το σχολείον. Παρακαλώ νυχθημερόν τον Θεόν να γίνης καλά και να επανάλάβης τά μαθήματά σου. Γράφε που όποτε είμπορείς, και κάμνε υπομνήν. Ο Θεός δεν άφνει κανένα, μικρά μου.

Σ' ευχαριστώ μ' ένα γλυκό μου φίλκι, Συμπολιτίς του Λουκή Λάρα, διά την ώραίαν σου φωτογραφίαν. Νά τήςας, καλό μου καρτσάκι.

«Όσα μαθήματα και άν έχω, μου γράφει ή Ποιμενική Φλογέρα, — θά τα μελετώ ένωρίτερα και ταχτικώτερα, ώστε να μου περισσέη καιρός και διά να σου γράψω.» Αυτό κάμνουν όλοι όσοι μ' αγαπούν!

Αλλά ψευδώνυμα να μου στείλεις, καλέ μου Κορδαλέ, διά να εύρω το ίκανόν νάντικαταστήση το «διαδοθέν». Τά δύο εϊνε ξενικά, το τρίτον το έχει άλλος φίλος μου. Ο άδελφός σου δύναται να λάβη ψευδώνυμον και να μου γράφη. Ένα κομματάκι ουρανού μευ έφάνη ή επι-



στολή σου, Ραχήλ Μερκάτη, με το γλυκό της χρώμα...

Καλά του τα έβαλεν ο αδελφός σου, Μυρσίνη, του συμμαθητού του εκείνου...

Δίκαιον έχεις, Γωνίς, έπρεπε να καταταχθής εις την μικράν τάξιν...

Η φίλη μου Έλληνίς Καλλιτέχνις, η όποια είναι τώρα εις το Παρίσι και παρευρέθη εις την ύποδοχην του Τσάρου...

Τα χαριτωμένα αυτά μου γράφει η Νεράιδα, τοβ Γαλιό (ή όποια δεν θέλει πλέον να την λέγω Έρμίνη) πολύ καλά...

Δεκτόν το ψευδώνυμόν σου, Καρνώτις Παρθένος. Τόν αδελφόν σου ονόμασα Σπίρτο Μοτάχο...

Περίφημον το ξεσπάθωμα της Οραίας Κερκίρας. Έκατόν, μάλιστα, εκατόν συνδρομητάς έχει σκοπόν να μου κάμη και ήρξισεν από τώρα...

Πολύ κολακευτικά διά την Μάρθαν αι εκ του Γραφείου μου εντυπώσεις σου, Φοίβε Απολλο...

Ναι πραγματικώς, Μέδουσα, η Ίριγένεια δεν έχει μεγαλύτεραν αδελφήν διά να την οδηγή και να την συμβουλεύη...

Την εισφοράν σου, Ημέρα της Έλευθερίας, υπέρ των Απορών, δύνασαι να στείλῃς εις γραμματόσημα άσφράγιστα...

Μάλιστα, Ζιζάνιον, (και όχι Αρχιζιζάνιον) είσαι δεκτόν μετά χαράς. Αφ' ου μάλιστα με βεβαιώνουν ότι είσαι... φρόνιμον ζιζάνιον...

Απεναντίας, Δροσερόν Πήλιον (αυτό το ψευδώνυμον σου εκλέγω) πολύ καθαρός και εύανάγνωστος ό γραφικός σου χαρακτήρ...

Λεξέ των Όρεών, η άσπρη γάτα που είδες εις το γραφείον μου είναι μία φίλη της Πίσσας, που έρχεται συχνά και της κάμνει συντροφιά...

Τι να γίνῃ, Άδρεϊτε Σουλιώτα, ύπομονή! Ίσως εύρης άλλους...

Θα τα λάβῃς δια εις έν δέμα συστημένον, Σαπφώ Καζακοπούλου. Θά κράτησης το καλαιόν ψευδώνυμον και θα μου γράψῃς πάλιν συχνά...

Μαρουσιώτισσα, ό παύσις σου είναι τόσο ωραία ζωγραφισμένος, που σε βεβαιώ τόν επήρα δι' αληθινόν. Με τι φυσικός χρωματισμός! — Σου έστειλα τα φυλλάδια...

Άσπασμοί Πληροφροίται. — Τό Ταπεινόν Ιον με παρακαλεί να έρω εις την Τσουκρίδαν, ότι ποτέ του δεν ήκουσε τσουκνίδαν και ειρηνικήν, ήξυρει δε ότι αι τσουκνίδαι και κατά λάθος να τας πλησιάζη κανείς τόν τσοζούν...

Η δέ Μαρουσιώτισσα μου γράφει: Άντι να παρακινούσαι δι βραβεύονται μόνον κορίτσια, πολύ καλλίτερα θα έκαμναν τα άγόρια να καταγίνονται περισσότερο, διά να φθάσουν τα κορίτσια, τα όποια απέδειχθησαν ανώτερα των...

Το δεύτερον 'ετα μόρια άμέσως θάπαντήσης, θεά είναι το τρίτον μου και πρέπει να την ξυρής. Και τάνθη με το τέταρτον εύκόλως θα γνωρίσης.

Νάντικατασταθώσιν οι σταυροί διά γραμμάτων, ώστε να γινώσκεται τόνονα πηνού, αι δε 8 στιγμιαίως της βάσεως μετά του εν τω μέσω αυτών σταυρου άποτελώσι τόνονα...

1. Η Έλάτη διά 10 μεταμορφ. να γίνῃ Κισσός. 2. Ο Κέδρος δι' 11 μεταμορφ. να γίνῃ Λεύκη.

388-390. Μαγικόν γράμμα. Αντικαθιστών δύο οιαδήποτε γράμματα έκαστης των κάτωθι λέξεων δι' άλλων δύο, πάντοτε των αυτών, σχηματίσων άλλας τόσας λέξεις:

Χάρις, τίτλος, κρέας, λάρος, σκηνή, νήσσα. Τα μεσαία γράμματα των ζητούμενων λέξεων άποτελώσι τόνονα ενός των υιών του Αίγυπτου...

1. Δένδρον καρποφόρον. 2. Κράτος ευρωπαϊκόν. 3. Αρχαία πόλις της Άττικής. 4. Ρήτωρ. 5. Αρχαίος βασιλεύς.

456. Βοιήτης. (B-B-Είς). — 457. Όρφάνος. (Όρ-φάνος). — 458. Κλέων, λέων. — 459. Η γλώσσα.

460. ΜΙΑ ΜΙΔΑΣ ΣΙΔΗΡΟΣ ΔΑΡΩΝ ΣΩΝ

461. ΗΡΑ ΑΡΑΛΗ ΔΕΙΡΙΟΝ ΜΕΛΕΑΓΡΙΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ

462. ΑΥΓΗ 463-465. α.) Οίτη. β.) ΥΠΕΡ 466. ΥΠΕΡ 467. ΥΠΕΡ 468. ΥΠΕΡ 469. ΥΠΕΡ 470. ΜΑΔΡΙΤΗ. 1. ΜΑΡΑΘΩΝ. 2. ΑΡΓΙΛΩΝ. 3. ΤΗΝΟΣ. — 471. Ο Υπερείδης ρήτωρ ήτο.

Άπο ένα γλυκό φίλιον στέλλει η Διαπλάσις εις τους φίλους της; Έκηθόλον Απολλο...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ Δι λύσεις στέλλονται μέχρι 12 Νοεμβρίου.

547. Αξίγυρφος. Μία μοιπή της μουσικής, κ' έν μέλος του άνθρώπου άποτελώσι ποιητήν που βρίσκει άνευ κόπου...

548. Στοιχειόγυρφος. Είμαι άγριο πουλί. άν μου κόψῃς την ουρά, τότε εύκόλα πολύ θα μ' εύρης 'ετα ίερά...

549. Μωσαϊκόν. Ήρα, Θέτις, Άφροδίτη, Νηρηΐς και Άμφιτρίτη άν σου δώσουν ένα γράμμα, θεάν βλέπει έν τω έμει...

550. Αένιγμα δημώδες. Τραβώ την άντερούλα μου και σκούζει η Θωδωρούλα μου...

551. Ρόμβος. Το πρώτον και το έσχατον 'ς τους θώρακας θα έυρης...

552. Πυραμίδς. Νάντικατασταθώσιν οι σταυροί διά γραμμάτων, ώστε να γινώσκεται τόνονα πηνού, αι δε 8 στιγμιαίως της βάσεως μετά του εν τω μέσω αυτών σταυρου άποτελώσι τόνονα...

553-554. Μεταμορφώσεις. 1. Η Έλάτη διά 10 μεταμορφ. να γίνῃ Κισσός. 2. Ο Κέδρος δι' 11 μεταμορφ. να γίνῃ Λεύκη.

555-560. Μαγικόν γράμμα. Αντικαθιστών δύο οιαδήποτε γράμματα έκαστης των κάτωθι λέξεων δι' άλλων δύο, πάντοτε των αυτών, σχηματίσων άλλας τόσας λέξεις:

Χάρις, τίτλος, κρέας, λάρος, σκηνή, νήσσα. Τα μεσαία γράμματα των ζητούμενων λέξεων άποτελώσι τόνονα ενός των υιών του Αίγυπτου...

1. Δένδρον καρποφόρον. 2. Κράτος ευρωπαϊκόν. 3. Αρχαία πόλις της Άττικής. 4. Ρήτωρ. 5. Αρχαίος βασιλεύς.

456. Βοιήτης. (B-B-Είς). — 457. Όρφάνος. (Όρ-φάνος). — 458. Κλέων, λέων. — 459. Η γλώσσα.

460. ΜΙΑ ΜΙΔΑΣ ΣΙΔΗΡΟΣ ΔΑΡΩΝ ΣΩΝ

461. ΗΡΑ ΑΡΑΛΗ ΔΕΙΡΙΟΝ ΜΕΛΕΑΓΡΙΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ

462. ΑΥΓΗ 463-465. α.) Οίτη. β.) ΥΠΕΡ 466. ΥΠΕΡ 467. ΥΠΕΡ 468. ΥΠΕΡ 469. ΥΠΕΡ 470. ΜΑΔΡΙΤΗ. 1. ΜΑΡΑΘΩΝ. 2. ΑΡΓΙΛΩΝ. 3. ΤΗΝΟΣ. — 471. Ο Υπερείδης ρήτωρ ήτο.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ Συνεπιμένον υπό του Ύψουριου της Παιδείας...

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8 ΑΙ συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και είναι προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Έλλάδι λεπ. 15.— Έν τω Έξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Άθήναις Όδός Αΐόλου, 119, έναντι Χρυσόσπηλαιώτισσης Έτος 1890.— Άριθ. 42

ΚΑΣΚΑΜ ΠΕΛ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ο μέγας ποταμός Όβις, τρεφόμενος προς δυσμάς μόν εκ των υδάτων των Ουραλίων...

Η Εδδρομος Οικία διεπεραιώθη επί πλοίου από της δεξιάς εις την άριστεράν όχθην του Όβιδος και εισήλθεν εις το χωρίον Μουζή...

Ναι! άλλ' ό λογαριασμός αυτός έγινετο χωρίς... τον Κίρσεφ και τον Όρτικ. Έν τούτοις ό Κασκαμπέλ άγνοών καθ' ολοκληρίαν ποίος κίνδυνος τον περιέμενεν...

Την πρότασιν ταύτην έδέχθη μετά χαράς ό κ. Δημάρχος και ύπεσχέθη να επιθεωρήση τα διαβατήρια των μετά την παράστασιν.

Η οικογένεια Κασκαμπέλ έτυχε πολλών περιποησεων. Και ήρξισεν άμέσως τα γυμνάσια της τόσο τελεία, ώστε κανείς δεν ενόησεν ότι τα είχε παραμελήση πρό τινων έβδομάδων.

Απερρασίθη να διαμεινουν εικοσιτέσσαρας ώρας εις το χωρίον Μουζή, όπου

έτυχον παρά των κατοίκων λαμπράς δεξιώσεως. Ο Κασκαμπέλ έδέχθη την επίσκεψιν του κ. Δημάρχου. Ο άρχων ούτος πάντοτε δυσπιστών προς τους ξένους...

Ο κ. Δημάρχος εξέφρασε την άπορίαν του πώς ένας ρώσος απέτέλει μέρος του γαλλικού έκείνου θιάσου. Αλλ' ό Κασκαμπέλ τον καθήσυχασεν άπαντήσας ότι όχι μόνον ένας ρώσος, αλλά και ένας Άμερικανός, ό Μακρολέλεκας...

Διά τούτο ήθέλησε να επιθεωρηθουν τα ιδικά του υπό του δημάρχου του Μουζή. Είς το προσωπικόν του θιάσου του άνεγράφετο και ό κύριος Σέργιος, ούτω δε θα κατώρθωνε να διαβή μετ' όλίγον τα σύνορα...

Την πρότασιν ταύτην έδέχθη μετά χαράς ό κ. Δημάρχος και ύπεσχέθη να επιθεωρήση τα διαβατήρια των μετά την παράστασιν.

Ο Όρτικ και ό Κίρσεφ παρουσιάσθησαν ως δύο ρώσοι ναυαγοί, έπιστρέφοντες εις την πατρίδα των. Την ιδίαν εκείνην έσπέραν ολοκληρήσων ό θιάσος μετέθη εις την κατοικίαν του κ. Δημάρχου.

Η οικογένεια Κασκαμπέλ έτυχε πολλών περιποησεων. Και ήρξισεν άμέσως τα γυμνάσια της τόσο τελεία, ώστε κανείς δεν ενόησεν ότι τα είχαν παραμελήση πρό τινων έβδομάδων.

Απερρασίθη να διαμεινουν εικοσιτέσσαρας ώρας εις το χωρίον Μουζή, όπου



«Α, δεν υπάρχει πλέον έμπόδιον, άπήνησεν ό Κασκαμπέλ. (Σελ 330, στήλ. 6'.)